

met; yderligere Oplysninger staa imidlertid til Tjeneste, hvis man ønsker det, men jeg tror ikke, der kan være noget at anke over. Det er ikke noget saa usædvanligt over for Befordrings-Institutioner at hve nogen Fordel for dem, der ere ansatte ved dem, og navnlig for saa vidt de vedkommende ho paa Landet, og naar det sker inden for rimelige Grænser og under betryggende Former, synes jeg ikke, der kan siges noget dertil.

Berntsen: Det glæder mig med Hensyn til den sidste Bemærkning af den højtærede Minister, at jeg ved at frendrage, hvad der er kommet offentlig frem i Bladene, har givet ham Lejlighed til her offentlig at oplyse, hvad der er gældende Regel og Vedtægt for de omtalte Forhold. Jeg skal ikke forfølge den Sag videre. Det glæder mig ogsaa at høre, at den højtærede Indenrigsminister ikke har ment at ville sige Udvalget eller mig som dets Formand nogen Ubehagelighed. Hvis jeg havde hørt den ærede Ministers Udtalelse, kan det gerne være, at Betoningen har været en saadan, og at Ministerens Udtalelse har været ledsaget af et saa elskværdigt Smil, at der ikke var nogen Anledning for mig til at finde noget saarende deri, men naar jeg læser den citerede Udtalelse i Rigsdagstidenden, kan jeg ikke nægte, at det ser ud, som om denne Ytring indeholdt en Slags Bebrejdelse mod Udvalget og mig personlig. Men i Dag har jeg erfaret, at den højtærede Minister kan sige mindre behagelige Ting, som maaske ikke støde, naar de ledsages af en saa elskværdig Mimik, som jeg i Dag har set, at den ærede Minister har ledsaget den Bemærkning med, som vistnok ikke var til Nos for Tingets Medlemmer, at ikke ret mange havde læst, hvad Udvalget havde ladet trykke. En saadan Mistillid til mine Kolleger tillader jeg mig ikke at gøre mig til Tolk for, i alt Fald kan der ikke være Grund til nogen Bebrejdelse mod Udvalget, thi skulde Udvalget bearbejde og fremlægge Sagerne med det for Øje, at det ikke blev læst, som det lod trykke, nu — ja saa vilde det være bedst overhovedet ikke at arbejde i Udvalget. Jeg tror, det er rigtigt, at Udvalget har forelagt Sagen behøyst saa godt som muligt, og de, der ønske at gøre sig bekendte med Sagen eller Entfælder i samme, ville kunne saa Lejlighed

dertil. Det glæder mig ogsaa at høre, at den ærede Minister maatte stadfæste Rigtigheden af min Fremstilling af Sagens historiske Gang, men naar den ærede Minister søjede til, at i Fjor afgav Udvalget Betænkning uden at have konfereret med Ministeren, skal jeg oplyse, at det simpelt hen hidrørte fra, at denne Betænkning først blev færdig til Indstilling ved Slutningen af Rigsdagssamlingen, og den ærede Minister var da optagen af saa mange andre Ting, at der ikke blev Tid til nærmere at overveje denne Sag. Det blev meddelt Udvalget, at Rigsdagen skulde hjemsendes den 1ste April, og som Følge deraf mente Udvalget, at det var rigtigst alligevel at afgive Betænkningen, for at den kunde ligge trykt hele Sommeren og være til Vejledning for Medlemmerne med Hensyn til dette store Spørgsmaal, og at den muligen kunde give Anledning til, at Sagen drøftedes paa Møderne (Afbrudelse af Tauber). Det ærede Medlem fra Rudsbedby, der afbrøder mig, har sørget for, at det blev andre Emner, der bleve satte under Diskussion, men det ærede Medlem, der retter denne Bebrejdelse mod mig, kunde have sørget for, at der paa Sommermøderne var blevet forhandlet om dette Spørgsmaal, men det ærede Medlem var saa optaget af Sucker, Petroleum og andre brændende Spørgsmaal, at der ikke var Tid for ham til at vejlede hverken sine Velgere eller andre, der maatte interessere sig for dette Spørgsmaal. Med Hensyn til den Bebrejdelse, der blev rettet imod mig af den ærede Rigsdagsmand for Ribe angaaende Spørgsmaalet om Fribilletter, skal jeg sige, at jeg ganske vist har nogen Oplysning fra det ærede Medlem selv. Nu kan jeg mærke, at det ærede Medlem vilde have, at jeg skulde gøre mig til Tolk for ham, men det synes mig at være en temmelig urimelig Fordring, naar det ærede Medlem selv tager Ordet og ikke fremlægger, hvad han selv sidder inde med. Hvorfor skulde jeg gøre mig til Talsmand for det ærede Medlem, naar han selv er en saa udmærket Talsmand? Jeg vil sige det ærede Medlem, at det, han siger til, tror jeg, er besvaret i Udvalgets Betænkning Side 28. Med Hensyn til Oplysning om Frikort hedder det nemlig: „Der udstedes endvidere Frikort — eventuelt Frikort til bestemte Rejser — til enkelte, hvem